

★ 4. MAI ★

MEDLEMSAVISA TIL NKS. NR. 3/75.

DEBATT OM:

**■ 1. MAI ■ KOMMUNE-
VALGSVEDTAKET
■ PROLETARISERINGS-
KAMPANJEN (OG MYE MER)**

FRAM TIL VALKAMP!

KVIFOR STILLER VI TIL VAL?

Valkampen krev mykje av oss. Han vil vera hovedoppgåva til partiet og resten av rørsla i fire månader, han vil vera ei viktig oppgåve i seks sju månader, og han tek mykje av den "politiske kapasiteten" til sentrale organ i meir enn eitt år. Valkampen kostar mykje pengar - jfr. økonomikampanja i nr.2-75.

Borgarlege parti driv valkamp for å få "bein" - mandat og statsstøtte. Vi vil få lite - både av stemmer, representantar og statspengar. Kvifor driv vi da denne valkampen? Kunne vi ikkje brukt ressursane våre på andre oppgåver, i massekampen, og fått meir ut av det?

INN I VALSIRKuset

Ja, om det ikkje hadde vore borgarleg-demokratisk val i landet, ville vi måtta brukt ressursane våre i den anti-fascistiske kampen.

Utviklinga i Norge blir ikkje avgjort ved vala, men i valkamptider blir dei parlamentariske illusjonane meir offensivt spreidd enn elles. Borgarpartia står fram for velgjarane med "alternativa" sine - den politiske interessen er høgare enn "normalt". Vi kan ikkje sette oss utanfor dette valsirkuset og overlate massane til demagogar av ulikt slag. Så lenge vanleg folk trur på vala og deltar i dei, må vi vera med. Vi må ta illusjonane konkret og avsløra at "demokratiet" er borgarleg diktatur.

"VALA BETYR INGENTING"

Det er rett at vala er "tull", at dei er mange ord utan innhald, at det ikkje spelar nokon rolle om kommuna er "arbeidarstyrt" eller ikkje. Slike idear i arbeidarklassen skal vi stø og drive fram. Men vi må gå offensivt imot idear om at det difor ikkje spelar nokon rolle kva parti ein stemmer på. Ein "protest"-stemme til Anders Lange er ikkje opprør mot borgarpartia, men støtte til fascismen. Ei SV-stemme er ikkje støtte til ein betre politikk, men støtte til ein ny sosialdemokratisk politikk.

GRADMÅLAREN

Parlamentariske val er ein "gradmålar på arbeidarklassens bevissthet". Vi må få det nye oppsvinget m.a. i streikekampen i haust til å slå ut på "gradestokken" - den revolusjonære rørsla må opp nokre gradar.

OPPGÅVENE VÅRE

Lenin seier om kommunistane sine oppgåver i val: "De viktigste oppgaver for partiet i valget og for den fremtidige sosialdemokratiske gruppa i dumaen - oppgaver som må overordnes alt annet - er sosialistisk klassepropaganda og organisering av arbeiderklassen."

Landskonferansen til partiet vedtok: "For oss kommunister er det viktigste å bruke valgkampen til å tjene klassekampen og avsløre parlamentariske illusjoner. Dette er viktigere enn å få valgt mange representanter."

KVA MÅL SKAL VI SETTE OSS?

Vi kan ikkje rekne med "valskred". Vi må ha som mål å gå opp "nokre gradar" - og koma inn i nokre kommunestyre i landsmålestokk. Det vil gje oss eit mykje betre utgangspunkt enn nå til å avsløre dei parlamentariske organa og vise konkret kvar makta ligg.

Partiet sin landskonferanse vedtok å rette valkampen inn på storindustrien, ungdommen og den progressive kvinnerørsla - og dei mest progressive og venstreorienterte blant dei. Vidare at ein hovedoppgåve må vera personleg agitasjon. Vi må ha som mål å trekke nye folk vekk frå SV og knytte dei til oss.

Men vi skal "stå på to bein". Vi skal og drive masseagitasjon i storindustrien, blant kvinnene og ungdommen. Vi må spreia kjennskap til Raud Valallianse sin politikk og vinne nye folk for klassekamplinja. Vi må sette mål for å aktivisere vener av partiet i valkampen. Og vi må aktivt organisere mange nye kommunistar.

Resultatet av valet - temperaturen på "gradestokken" - vil ha virkning over heile landet. Folk vil vera opptatt av valkampen over heile landet. Over alt må vi slåss for rett politikk og mot parlamentariske korkvegar.

AKTIV VALBOIKOTT

Vi må aktivt og ærleg forklare kvifor vi ikkje stiller liste til valget, og kvifor progressive ikkje bør røyste på noka anna parti. Raud Valallianse skal byggjast opp - også for boikott. Det er ikkje slik at Raud Valallianse stiller til val, medan det er AKP som boikottar - Raud Valallianse er også vår "boikott-organisasjon".

Boikottarbeidet må rettast inn på dei same gruppene som valkampen elles. Vi må legge ned mykje arbeid i å nå folk personleg, få i stand diskusjonar, få progressive til å sitte heime. Og vi må legge vekt på å aktivisere og organisere folk rundt oss.

Studer og diskuter vedtaket om kommunevalet. Fatt vedtak om arbeidet lokalt. Kontakt alle uorganiserte vener. Lat oss koma i gang!
(Frå Tjen Folket - diskusjonsblad for AKP.)

STUDENT PAROLER

1. MAI

Dette er våre forslag til de viktigste studentparolene 1.mai 1975. De retter seg mot statens utdanningspolitikk, for enheten mellom studenter og arbeidere og for kvinnelige studenters rettigheter. NKS vil mobilisere massene på at dette er tre viktige områder av kampen vi kan oppsummere seire og mener er spesielt viktige i tida framover. Parolene må sjølsagt tillempes de lokale forholda. Vi trenger lokale kampparoler, noen steder bør det vurderes om alle de parolene vi foreslår skal med, osv. Vi understreker at dette er våre sentrale forslag samtidig som det er viktig å få enhetlige paroler på landsbasis, en enhetlig politikk

for studentbevegelsen.

I tillegg til dette må vi ta sikte på å mobilisere studentene til å støtte så mange som mulig av togets hovedparoler. Les nærmere om dette i nr. 2-75.

Lånerenta tilbake til 1974 nivå.

Kjemp for 40% stipendandel.

Vi krever utvida kostnadsrammer.

Ingen prisstigning i Samskipnadene.

Bare statlige tilskudd sikrer de ansatte.

Nei til husleiesøkning på studentbyene.

Elever og studenter - enhet mot monopolkapitalens angrep.

AVVIS DNA-REGJERINGAS REAKSJONÆRE UTDANNINGSPOLITIKK.

Nei til Stortingsmelding 17.

Nei til de udemokratiske styrene.

Avvis sentraliserende regionale studiesentra.

Kamp mot PH - nei til snikinnføring.

Lik rett til utdanning for kvinner og menn.

Flere og bedre daghjemsplasser.

Enhet studenter - arbeidere.

Fag og forskning i folkets tjeneste.

Full støtte til arbeiderklassens streikekamper (arbeidsfolks
kamper)

Ingen militærøvelser mot studenter og arbeidere.

Chile - Hellas - Portugal - Midt-Østen - Vest-Tyskland - Irland

Støtt studenters kamp mot fascisme og imperialisme.

NKS/AU - 1.mai-ansvarlig.

IMPERIALISME-PAROLEN I

(eller når Djevelen skal tolke Bibelen.....)

I forrige nr. av avisa står det en lang og etter min mening uholdbar forklaring på hvordan sosialimperialisme-parolen (Kamp mot all imperialisme - kamp mot supermaktene USA og Sovjet! Red. anm.) ikke behøver å bety at Sovjet er sosialimperialistisk. Jeg vil først slå fast at jeg er helt enig i parolen, men det jeg ikke er enig i er at den kan favne folk som tviler på vår sosialimperialisme-teori. Det står i samme artikkel at vi slett ikke kan la være å si at USA er imperialistisk, for vi må avgrense oss mot Unge Høyre. Men dersom vi skal tolke at USA er imperialistisk utfra parolen, og ikke bare en supermakt - for det siste kan jo UH være enig i - så må jo det samme gjelde Sovjet!

Men dette er i grunn ikke så viktig. Hovedpoenget er at enhver som står på gaten og ser en slik parole vil øyeblikkelig sette imperialismen sammen med Sovjet, særlig også når USA står i samme forbindelse. Å ikke tolke det slik, vil være å tolke den parolen slik Djevelen tolker Bibelen (selv om det i og for seg kan være en OK måte å tolke Bibelen på).

"Sara"

IMPERIALISME-PAROLEN II

(eller om forskjellen på minimums- og maksimumsgrunnlag....)

Sara skriver i sitt innlegg at parolen "Kamp mot all imperialisme - kamp mot supermaktene USA og Sovjet!", ikke kan favne folk som tviler på vår sosialimperialisme-teori. Dette er jeg uenig i! Det er galt at parolen må forstås på en slik måte. Hvis det var det vi mente, hadde vi selvsagt utformet parolen på en annen måte. F.eks. en parole som klart og tydelig sa: Kamp mot det imperialistiske Sovjet! Poenget ved parolen er at vi ikke ønsker å trekke skillelinjene slik nå. Derfor har parolen også fått en utforming som ikke forutsetter at folk må være enige i vår analyse av Sovjet.

Derimot er jeg enig med Sara hvis hun mener at parolen kan tolkes dithen at den stempler Sovjet som imperialistisk. Parolens maksimumsgrunnlag, - eller sagt på en annen måte - det maksimum det er mulig å tolke ut av parolen, er at Sovjet er imperialistisk. F.eks. vil ml'ere og andre som deler vår analyse, tolke parolen på en slik måte. Jeg skal forklare nærmere hva jeg mener med dette:

Aller først: Bakgrunnen for den utformingen parolen har fått, er en vurdering av venstresidas politiske nivå på spørsmålet om Sovjet. Selv om vår analyse av Sovjet utvilsomt har hatt framgang de siste par årene, er det også riktig å slå fast at store deler av venstresida ennå ikke deler denne analysen. Mange stiller seg tvilende til den, noen har kanskje ikke engang hørt om den. Dette må vi ha i bakhodet når vi skal

trekke skillelinjene 1.mai. Vi må spørre oss selv: Hvem ønsker vi å ha med oss i toget, hvem vil vi utelukke?

Denne gangen har vi ikke funnet tida inne til å trekke skillelinjene slik at de som ikke deler vår analyse av Sovjet, blir utelukket fra å gå i den anti-imperialistiske seksjonen. På den andre sida ønsker vi også å ta hensyn til at nivået tross alt er høyere enn tidligere. Sist 1.mai fremmet vi parolen om Sovjet ut av Tsjekkoslovakia. Nå mener vi tida er kommet til å gå litt lengre. Dette er løst på den måten at parolen, slik den står, har et minimumsgrunnlag, - eller om vi vil en "minimumstolking" som folk må slutte opp om for å kunne gå i seksjonen. Minimumsforståelsen av parolen vil bli nærmere forklart i frontens propaganda. Parolen, slik den står, stempler Sovjet som en supermakt. Dessuten settes Sovjet på linje med USA. Hva forbinder folk med ordet supermakt? Folk flest vil vel tenke på en stormakt, en stat som foretar maktovergrep, som på ulike måter undertrykker sitt eget folk og andre nasjoner. F.eks. tror jeg Sovjets invasjon i Tsjekkoslovakia berettiger bruken av ordet i folks øyne. Men vi er ikke helt fornøyd med dette nivået. Vi ønsker også å få fram at disse maktovergrepene er mer enn tilfældigheter. Vi ønsker at folk skal forbinde disse overgrepene med imperialisme. Derfor er supermaktparolen satt i sammenheng med parolen om kamp mot all imperialisme.

Det er denne minimumsforståelsen av parolen, folk må ta standpunkt til. Vi krever ikke av folk at de skal ta standpunkt til vår analyse og si seg enig i den. Derimot krever vi som et minimum at folk er enig i karakteristikken av Sovjet som en supermakt, og at de overgrep Sovjet har foretatt, er av imperialistisk karakter.

Denne minimumsforståelsen av parolen må vi ha klart for oss. Vi skal bruke den i frontens propaganda og vi skal mobilisere folk som ikke deler vår analyse av Sovjet, på den.

Jeg håper dette gjør det noe klarere. Hvis ikke, oppfordrer jeg Sara, og andre som er uenige, til å sende innlegg!

Helt til slutt - var artikkelen i forrige nr. uklar på dette punktet, var den til gjengjeld direkte villedende og feilaktig på et annet viktig punkt. (om det kan trøste noen)! Flere steder, bl.a. i siste setningen i avsnittet om imperialisme-parolen, sier artikkelforfatteren at Sovjets politikk er imperialistisk. Flere har reagert kraftig på denne formuleringen - og med rette. Kjernen i Lenins imperialisme-teori var nettopp at imperialismen ikke er et trekk ved enkelte kapitalistiske stater, eller en slags politikk som nærmest kan skrus av og på (slik SV hevder). Imperialismen er kapitalismen av i dag, sier Lenin. Imperialismen er kapitalismens høyeste stadium, og intet mindre! Les Steigans artikkel i Røde Fane nr. 5/74 om dette! (Forfatteren av 1.mai-artikkelen i forrige nr. burde lære den utenatt!)

"Karl"

KOMMUNEVALGSVEDTAKET/ DEMOKRATISK SENTRALISME

I artikkelen "Om kommunevalget" i siste 4.mai ga signaturen "Stein" uttrykk for at han mente sentralstyrets vedtak om kommunevalget (se nr. 1/75) representerte en feilaktig tillemping av den demokratiske sentralismen i NKS. Stein reiser med dette en prinsipiell debatt om den dem. sentr. i NKS. Dette er en viktig debatt som er gitt stor plass i dette nummeret. Motsigelsene er sikkert ikke løst med dette. Vi vil følge opp denne debatten også i neste nummer, og oppfordrer medlemmene til å sende innlegg!

Innlegget nedenfor, "Var kommunevalsvedtaket rett?", viser at det er motsigelser i organisasjonen også på et annet plan: På spørsmålet om det overhodet er riktig av kommunister å stille til kommunevalg. Også denne motsigelsen må følges opp. Også her oppfordrer vi medlemmene til å sende innlegg.

Innlegg til april-nr. må være hos oss ca. 20.mars.

Red.

VAR VEDTAKET RETT?

I kommunevalsdiskusjonane i laget vårt vart vi enige om dei fleste tinga: Om hovudinnrettinga av valkampen mot parlamentariske illusjonar, om ikkje å søke einskap med SV, om å gjennomføre ein aktiv boikott dei plassane der det var naudsynt osv. Men det vi ikkje vart enige om, var kanskje det mest grunnleggjande: Om det i det heile var rett å stille til val. Dei kameratane som meinte dette, ville gjere boikotten til allmenn line for oss i kommunevalet. Dei meinte det var eit avgjerande skilje mellom stortings- og kommuneval. Dei argumenta som tala for å stille til stortingsval gjekk ikkje å nytte for kommunevalet. Propagandaverdien er liten, dei sakane som kjem opp i kommunestyra når ikkje ut til folk, kommunestyret kunne i liten grad nyttast som talarstol. Informasjonsverdien er og liten - dei sakane som vi får kjennskap til gjennom å sitje som "menig" kommunestyremedlem, var slikt som ein i alle høve får vite utan at ein treng sitje der.

Parlamentarisk arbeid i desse organa vil binde krefter som kunne bli nytta betre på andre frontar. Dessutan ville ein massiv boikott på landsbasis gjere det heilt klart kva vår haldning til desse organa er.

Innvendingane mot dette synet gjekk på sekterismen: Sjølv om vi kommunistar har eit klart syn på kva rolle kommunestyra spelar, så er ikkje det same tilfelle blant folk utom rørsle. Den beste måten å avsløre desse organa på, er at konsekvente talsmenn for folk sine interesser, mao. kommunistar, kjem innfor og kan konfrontere kommunestyra med masseaksjonar ol. Desse motseiingane vart ikkje løyste i løpet av diskusjonane. Vi har heller ikkje hatt høve til å føre han vidare sein-

are. Eg trur vi i førebuingane har lagt for stor vekt på å einast på boikott-spørsmålet, slik at vi ikkje har lagt stor nok vekt på dei prinsipielle sidene ved parlamentarisk arbeid og kommunistane si deltaking i val.

Ut frå at slike motsæingar som dette oppstår, kan ein stille spørsmålsteikn om sentralstyret sitt vedtak var rett eller ikkje. For å gjere det heilt klårt: Sentralstyret kunne ikkje gjort anna enn å gjere eit vedtak som stør AKP si line. NKS er ein del av den kommunistiske rørsle, og stiller politikken sin under AKP si leiding. Det er og sjølv sagt at sentralstyret ikkje skal vera nokon "gallup-instans", men det leiande politiske sentrum i rørsle. Dette er sjølsagte ting. Det som ikkje er fullt så sjølsagt, er om omfanget av vedtaket var rett. AKP sine medlemmar har diskutert spørsmålet om kommunevalet i lang tid. NKS er ein masseorganisasjon, og mange har ikkje deltatt i valdiskusjonar av noko slag tidligare. Delar av vedtaket kunne ha vore diskusjonsgrunnlag (td. eksklusjonsspørsmålet), utan at sentrale organ hadde vorte handlingslamme av den grunn.

Ein ting til: Når det gjeld hovudinnhaldet i vedtaket - at vi stør AKP si line - må utgangspunktet for diskusjonen vere at medlemmane skal bli konsoliderte på ei rett line. Da bør og sentralstyret vere flinkare når det gjeld slike ting som studieopplegg, bakgrunnsstoff for diskusjonane osv. Berre sjølv vedtaket er eit tynt grunnlag, især for den konkrete kommunevals-samanheng.

Vi las Bo Gustavsson og vart ikkje konsoliderte.

"Olav", Vestlandet.

FRAM FOR DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN!

I forrige nummer av 4.mai reiser Stein spørsmålet om hvordan vi skal tillemppe den demokratiske sentralismen i NKS. Han mener den dem. sentr. først og fremst er et redskap for å gi organisasjonen maksimal slagkraft og at dette krever et nivå blant medlemmene som det "sjelden" vil være mulig å oppnå i en masseorganisasjon. Ut fra dette mener han at det er viktig å sikre demokratiet bedre i NKS, i den nåværende situasjonen er det fare for at "sentralismen lett (vil) fungere bedre enn demokratiet". Konkret mener Stein det var politisk feilaktig at kommunevalgsvedtaket ble fatta før det var diskutert i hele organisasjonen. Han mener en slik praksis bare kan forsvares i svært skjerpa situasjoner.

Jeg mener Svein må se på problemet på, er feilaktig. Det går en motsigelse mellom demokrati og sentralisme, men det er både enhet og kamp mellom de to sidene i denne motsigelsen.

"I folkets rekke er demokrati i samsvar med sentralisme og frihet med disiplin. Det er to motsetninger i en enhet som er både motstridende og enhetlig og vi må ikke ensidig legge vekt på det ene og fornekte det andre." (Mao: Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket.)

Stein legger for stor vekt på kampen mellom de to sidene og tenderer mot å glemme enheten. Han oppfatter sentralismen som noe vi har

for å få slagkraft, nærmest et slags nødvendig onde. Men den dem, sentr. betyr også sikring av demokrati, både gjennom å sikre grundige diskusjoner og ved å sikre at vedtak blir satt ut i livet. Jeg mener vedtaket om kommunevalget sikrer demokratiet i NKS, det sikrer at motsigelser blir tatt opp og løst. I tillegg var vedtaket nødvendig for at vi kan handle nå, i samsvar med vedtektene våre (vi er AKP's studentforbund) og i samsvar med det flertallet i organisasjonen mener (så vidt jeg kan bedømme det).

Stein mener vi må tillempe den dem. sentr. ut fra at NKS er et masseforbund. Ut fra artikkelen hans virker det som om det betyr at vi skal ha mindre sentralisme og mere demokrati. Som jeg alt har nevnt, mener jeg dette er en feilaktig måte å stille motsigelsen på, men jeg tror det hersker stor usikkerhet og store motsigelser på dette i NKS - i storlaget vårt har vi hatt denne motsigelsen siden før NKS ble dannet. Jeg mener dette er en viktig diskusjon som vi bør ta alvorlig på og følge opp utover diskusjonen om hvorvidt kommunevalgsvedtaket var riktig.

Jeg mener problemstillinga er omtrent slik: Er det slik at demokrati og sentralisme ved siden av å stå i motsetning til hverandre, også gjensidig betinger hverandre, eller er det slik at de utelukker hverandre fullstendig?

Jeg mener et eksempel fra storlaget vårt viser klart at demokrati og sentralisme ikke alltid står i motstrid til hverandre, at vi ikke må bekjempe, men tvert om styrke sentralismen for å styrke demokratiet: Som sagt - det har vært store motsigelser på den dem. sentr. i laget. For et år tilbake oppsummerte vi anti-sentralisme som hovedfeilen i laget og satte oss som mål å styrke sentralismen og nedkjempe ultrademokratiske ideer av typen:

"smålaga må ha frihet til å diskutere det de sjøl vil",

"alle initiativ må komme fra grunnplanet",

"i et masseforbund må det ikke forekomme direktiver".

Vi satte oss som mål å styrke ledelsen på alle plan.

Men Rom ble, som kjent, ikke bygd på én dag og feila levde videre, kanskje særlig i form av byråkratiske trekk både hos storlags- og smålagsledelsen. Særlig skjerpa dette seg mot slutten av høsten. NSU-arbeidet ble delegert til en person i styret og aldri styrebehandla. Den kameraten som var ansvarlig, monopoliserte i tillegg saka og foretok noen feilvurderinger. Laget ble ikke skikkelig mobilisert, i stedet ble det laga sentrale veggaviser som ble hengt opp rundt på fakultetet. Kameratene i ett smålag tok ned den veggavisa som ble hengt opp hos dem fordi de var uenige i den forma den hadde. Det samme smålaget nekta å bøye seg for pålegg om å nominere til smålagsstyret. Én kamerat i styret fritok dem så fra å nominere på egen hånd.

Manglende sentralt grep om sakene førte til at disse motsigelsene bare ble liggende å ulme - da de kom fram i diskusjoner på årsmøtet greide vi ikke å løse motsigelsene og få fram hva som var riktig kritikk både av smålaget og av styret som helhet og en særskilt kamerat i styret.

Sjøl om det nye styret tok grep om saka raskt og diskuterte med kameratene i smålaget, tok det mye tid før vi klarte å løse motsigelsene. Kameratene i smålaget mente det gamle styret hadde fungert etter en byråkratisk sentralisme, mens ledende kamerater mente smålaget gjorde venstrefeil og kritiserte ut fra idealistiske krav til laget. Men takket være et fast grep fra det nye styret og grundige diskusjoner med de impliserte kameratene, klarte vi å nå fram til enhet. Gjennom diskusjoner på et storlagsmøte ble hele storlaget konsolidert på en riktig kritikk både av styret og av smålaget. På den måten brakte denne diskusjonen hele storlaget framover på spørsmålet om den demokratiske

sentralismen. Diskusjonen ble en stor seier for utviklinga av metoden med kritikk og sjølkritikk i laget vårt, altså for demokratiet. Det er viktig å merke seg at vi ikke greide å gjennomføre dette før årsmøtet fordi sentralismen på det tidspunktet var sviktende.

STYRK DEMOKRATIE!

FRAM FOR DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN!

Folq.

SKAL VI TILLEMPE DEN ELLER «LEMPE PÅ» DEN?

I siste 4.mai har Stein en artikkel der han tar opp vedtaket om kommunevalget (se 4.mai nr. 1/75) fra sentralstyret. Stein mener dette vedtaket fra sentralstyret representerer en feilaktig tillempeing av den demokratiske sentralismen i NKS. Han reiser med dette en prinsipiell diskusjon om den demokratiske sentralismen i forbundet som bør gis stor oppmerksomhet.

MOTSIGELSE SENTRALISME/MASSEORGANISERING

Steins utgangspunkt er at det hersker motsigelse mellom sentralisme og masseorganisering. Demokratisk sentralisme har "til oppgave å gi organisasjonen maksimal politisk slagkraft. På den andre sida vil vi vanskelig kunne dra full nytte av organisasjonsformen uten at medlemsmassen har nådd et visst nivå..." skriver Stein.

Stein har ikke forstått to helt sentrale ting når det gjelder den demokratiske sentralismen:

1) Demokratisk sentralisme er ikke noen organisasjonsform for eliteorganisering - det er arbeiderklassens organisasjonsform generelt. Vi er for bruk av demokratisk sentralisme (og da bruk, ikke nødvendigvis vedtektsfesting,) i alle sammenhenger fordi denne formen er den eneste som riktig løser motsigelsen mellom sentralisme og demokrati, mellom kollektivt ansvar og personlig initiativ, mellom frihet og disiplin, mellom enhet og mangfoldighet osv. Demokratisk sentralisme er organisering for kamp. Det er ikke riktig at det er noen motsigelse mellom sen-

//

tralisme og masseorganisering, - ikke mer enn det fins mellom demokrati og masseorganisering. Vi er helt for at det praktiseres demokratisk sentralisme i streiker, fronter osv., selv om vi ikke vil proklamere den

2) Det kan ikke finnes noe virkelig demokrati uten sentralisme. Ultrademokrati er bare demokrati og ingen sentralisme. Men som vi ofte har påpekt: Ultrademokrati for medlemmene (som i SV) opptrer alltid sammen med byråkratisk sentralisme sentralt (Gustavsen, Larsen, Ørnhei bestemmer alt). Se på nyfeministene. De har "flat" organisering og ultrademokrati som prinsipp. Men i praksis opptrer Astrid Brekken, som ingen noengang har valgt, som sjef i rørsle. Mangel på valgte ledere fører i alle bevegelser til at det vokser opp sjølbestaltete guruer - guruer med den særegenhet at siden de ikke er valgt, kan man aldri bli kvitt dem! Altså: Uten sentralisme, flertallsvedtak, valg og enhet: intet demokrati. Demokrati og sentralisme forutsetter hverandre.

Derfor er det en umulig meningsløshet når Stein snakker om en "morsigelse mellom sentralisme og masseorganisering". Han sier at vi må ha et visst ultrademokrati i en masseorganisasjon (uten å si det rett ut), men han vokter seg vel for å trekke konklusjonen: at vi også må ha byråkratisk sentralisme i NKS.

Men det er tydeligvis det han mener, når han sier at under de forhold vi har i forbundet i dag "vil sentralismen lett fungere bedre enn demokratiet". Sannheten er etter min mening at verken demokratiet eller sentralismen i forbundet i dag er helt på høyden. Og jeg mener mangel på sentralisme er hovedsvakheten de fleste steder, - at mangel på sentralisme ofte også hindrer et skikkelig demokrati. (Viktige diskusjoner blir ikke gjennomført organisert og vel forberedt, vedtak blir ikke satt ut i livet - eller det blir ikke gjort vedtak, viktige spørsmål blir "delegert" til få personers private omdømme, osv.)

Stein, derimot, mener at "disse forholda bare understreker hvor viktig det er å reservere adgangen til å fatte vedtak uten diskusjoner for svært skjerpa situasjoner...". Med andre ord: Stein mener at ledelsens adgang til å fatte avgjørelser er et "nødvendig onde" som bare skal anvendes i ytterste nødsfall!

Og til dette med diskusjon: Det at et direktiv gis fra ledelsen innebærer at medlemmene får beskjed om hvordan de skal forholde seg i en sak - i dette tilfellet kommunevalget. Et direktiv innebærer ikke at det ikke skal være diskusjon om saka i organisasjonen. Tvert om! Blind iverksetting av direktiv uten at de studeres og diskuteres av medlemmene er i virkeligheten sabotasje av direktiv (jfr. Mao). Er folk uenige i direktiver som kommer fra ledelsen, har de rett og plikt til å fremme sin uenighet (jfr. NKS-vedtektene). Sjølve vedtaket om valget presiserer også at vedtaket (og direktivene det inneholder) skal tas opp på medlemsmøter i organisasjonen. Derfor innebærer ikke direktiver noe "vedtak uten diskusjoner" slik Stein oppfatter det.

I virkeligheten mener Stein at den demokratiske sentralismens organisasjonsform ikke kan anvendes i NKS, men må forbeholdes organisasjoner med svært høyt nivå blant medlemmene. I stedet mener han at vi skal anvende en kombinasjon av ultrademokrati og byråkratisk sentralisme, der ledende organers rett til å fatte avgjørelser innskrenkes til "nødsfall" - og der de til gjengjeld skjer "uten diskusjon". Dette kaller han "tillemping" av den demokratiske sentralismen på en masseorganisasjon som NKS.

Konklusjon: I virkeligheten snakker ikke Stein om å tillemppe den demokratiske sentralismen, men å "lempe på" den, - innskrenke den til nødsfall og kriser.

TILSLUTT: VAR VEDTAKET NØDVENDIG?

Ja, det var det. Vi skal drive valgkamp i april. Det betyr at vi må forberede og planlegge hele våren. Om vi "formelt" ikke tok stilling før alle hadde "diskutert" valget, men samtidig foretok den nødvendige planlegginga bak medlemmenes rygg ville dette være et grovt avvik og et brudd på vedtektenes pålegg om å underrette medlemmene og lavere organ om ting som har betydning for deres arbeid. Det ville bety en parodi på demokrati.

Dessuten: Det vedtaket vi fattet var en måte å få opp uenighet på, - en måte å skjerpe diskusjonen på. Det var også - slik Stein's innlegg viser - en god måte å fremme diskusjonen om den demokratiske sentralismen. Og det er bare bra.

Kamerat i AU.

PROLETARISERINGS- KAMPANJEN

Innlegget "Mange i NKS bør begynne å jobbe" i nr. 2/75 har vakt mange reaksjoner blant medlemmene - både positive og negative. Til dette nummeret har vi fått tre innlegg til videreføring av debatten. Dessuten trykker vi ett innlegg som tidligere har stått i Tjen Folket.

Vi akter å følge opp debatten om proletarisering av NKS-medlemmer - eller kampanjen for skifte av jobb, som den kanskje heller burde hete, i lang tid framover. Men skal vi få en god debatt i avisa, duger det ikke at folk sitter på meningene sine! Skriv derfor innlegg - kort eller langt! Innlegg leveres til storlagsstyret, som sender det videre. Frist for april-nr. er ca. 20.mars.

FRAM FOR EN FRISK DEBATT!

Red.

AKP - faglig falitt?

Etter å ha lest "Halvors" innlegg om proletariseringsskampanjen i forrige 4.MAI sitter jeg igjen med den følelsen at AKP's politikk i fagbevegelsen er mislykket. At nå må studentene ut i fabrikkene for å vise arbeiderne veien. Vi leser stadig i Klassekampen og andre steder, og får stadig høre om den store framgangen det er overalt. Men nå går det plutselig ikke fort nok, så nå må 10% av studentene ut hvert år for å drive klassekampen framover i industrien. For meg virker dette som en stor mistillit til arbeidsfolk. Vi er jo alle enige om at arbeiderklassen alltid vil være og må være den drivende kraft i kampen for sosialismen. Men nå skal intellektuelle som er klar over dette, gå ut i industrien og bli de ledende. Er det det klassikerne har ment når de snakker om den ledende arbeiderklassen?

Er det heller ingen som har tenkt på hvordan arbeidsfolk vil reagere når det kommer f.h.v. studenter på arbeidsplassene og skal "ordne opp" for dem? Jeg tror de vil være ytterst skeptiske, og det synes jeg er en sunn og riktig reaksjon.

Nei, AKP's **faglige** politikk skulle være god nok i seg selv. Når den ikke fram til arbeidsfolk uten studenters hjelp, må det være noe galt med politikken og ikke med arbeiderne.

"Else"

Hvorfor proletarisering?

M-l-bevegelsen har alltid sagt at arbeiderklassen spiller den ledende rollen i revolusjonen og at vi bygger på arbeiderklassens ideologi - m-l-m. Hvorfor er det da nødvendig at studenter skal proletariseres? Vi kan også stille spørsmålet slik: hvorfor får AKP fremdeles bare 0,4-0,5% på gallupen?

Dette henger bl.a. sammen med at arbeiderklassen er blitt fratatt sin ideologi. Lenin sa at arbeiderklassen bare kunne oppnå snever fareningsbevissthet av egen kraft. Sosialistiske ideer måtte tilføres den utenfra. Og Lenins bolsjevik-parti besto bl.a. av mange yrkesrevolusjonære. I Norge ble fagbevegelsen bygd opp av arbeider-agitatorer: skolerte arbeidere som reiste land og strand rundt og organiserte arbeidere.

Hva så med dagens norske arbeiderklasse? Den er da vel ikke holdt nede av analfabetisme eller uvitenhet? Her kommer sosialdemokratiets og revisjonismens rolle fram: ved å frata arbeidsfolk deres sjøltillit øvkes kampevnen og dermed bevisstheten om nødvendigheten av revolusjonen.

Vi står altså i den stilling at de revolusjonære ideene til en viss grad må tilføres arbeiderklassen utenfra. Riktignok har vi hatt et visst gjennombrudd i industriproletariatet, men fremdeles er det tusenvis av fabrikker og mange steder hvor vi ikke har folk. Derfor ber bevegelsen nå sine medlemmer å vurdere sitt yrkesvalg. Arbeidsfolk har fått nok av falske ledere. Det ville ikke hjelpe om vi sto utenfor bedriftene aldri så mye og propaganderte. Full tillit får folk til oss først når vi er som en av dem, m.a.o. deltar på samme nivå i produksjon og sosialt liv. Ved å organisere partiet i industrien nå, danner vi støpeformen for hvordan vi vil partiet skal se ut f.eks. om 5 år. Rekrutteringa vil skje etter en bevisst plan som bedrer vår klassemessige sammensetning, og ikke som nå: spontant og tilfeldig.

Vår politikk er riktig - før eller siden vil den få oppslutning. Men borgerskapets ideologiske herredømme hemmer utviklingen av vår bevegelse. Vi vet imidlertid at krisa i kapitalismen, skjerpinga av motsigelsene i imperialismen osv. raskt vil endre denne situasjonen. Folk vil bli tvunget til å slåss mot staten og monopolkapitalen. Da gjelder det å være beredt på rask framgang og ha et parti som består av de beste elementene i arbeiderklassen. Det kommunistiske partiet skal bli en slik revolusjonær fortropp for den norske arbeiderklassen. De kameratene som går ut i industrien tar på seg en tung byrde for vår bevegelse, men deres handling vil ha stor betydning for den norske revolusjonen.

"Rudolf"

Proletarisering av kvinner

Hvor skal kvinner gå ut? Skal de gå til de typiske "kvinneyrker" eller ut i industrien?

I dag er 21% av kvinnene i industrien, 23% deltar i forretningsvirksomhet og 44,6% i tjenesteytende næringer. Hvis vi skal gå dit kvinnene er, må det bli et service-yrke. Min mening er at det ikke bør bli hovedregelen. I så fall er vi med på å opprettholde myten om hva slags arbeid kvinner er istand til og bør ta.

FRAM FOR JEVNERE FORDELING AV MENN OG KVINNER I ALLE YRKER!

Kvinnerns særegne situasjon: Kun 3,6% av barna får i dag plass på daghjem. Nesten ingen private bedrifter har bygd dagsinstitusjoner for barna til sine ansatte. Dessuten har de få daghjemmene som finns, ikke åpningstider som dekker arbeiderkvinnenes behov. Kvinner er arbeidskraftreserve. Arbeidsplassene er mer usikre i dag enn de noensinne har vært. Kvinner permitteres eller sies opp daglig fra arbeidsplasser i nærings- og nytelsesmiddelindustri og tekstil- og konfeksjonsindustri. Det er kvinner arbeidsplasser som rammes av den olje-politikken som DNA-regjeringa fører. I sommer var det f.eks. 10.000 færre kvinner i jobb enn for 1 1/2 år siden. Dessuten ser vi nå tydelige tegn på at høykonjunktura i Europa de siste årene er i ferd med å bli avløst av "krisa".

Min konklusjon blir at det er et større skritt for en kvinnelig student å proletarisere seg enn det er for en mannlig student! Men på den annen side bør det ikke bli et argument for at kvinnelige studenter ikke skal gå ut i industrien.

"Clara"

BYGG UT PARTIET I INDUSTRIEN!

Stiftelsen av partiet for nær to år siden var resultatet av flere års forberedelser. Grunnlaget ble lagt ved at det ble skapt enhet i den marxist-leninistiske bevegelsen, gjennom program-diskusjoner, ved at det ble bygd opp en landsomfattende organisasjon med et visst rotfeste på bedriftene, gjennom propagandaarbeid og deltakelse i klassekampen på ulike områder. Men partibygginga er ikke avslutta i og med at det finnes et parti. Partibygginga fortsetter så lenge partiet finnes!

PARTIETS ORGANISATORISKE STYRKE ER VIKTIG!

Arbeiderklassen er blitt en politisk kraft etter hvert som den har organisert seg som klasse, i fagforeninger og partier. Uten organisasjon kan den ikke opptre som klasse, og uten organisasjon ser arbeiderne heller ikke seg sjøl som klasse. Organisasjonen og den organiserte kampen er det som får arbeiderne til å se videre enn sin egen arbeidsplass, til hele klassens interesser. Derfor sa marxismen-leninismens klassikere at stilt overfor klassefienden er arbeiderklassens eneste våpen jernhard organisasjon - klassebevissthet.

Arbeidernes viktigste organisasjon er kommunistpartiet. Arbeiderne trenger et parti som kan samordne kampen i dag og som kan lede klassen for i ett slag å avskaffe kapitalismen og innføre sosialismen. Uten kommunistpartiet kan ikke arbeiderklassen nå sitt viktigste mål. Derfor er kommunistpartiets organisatoriske styrke særskilt viktig.

ET VIRKELIG KOMMUNISTISK ARBEIDERPARTI UTVIKLES IKKE SPONTANT!

Partiet har hatt stor framgang siden stiftelsen, også organisatorisk. Det er organisert over hele landet, og har hatt en stor medlems-tilgang. Vi har krefter til å spre propaganda, arrangere 1.mai-demonstrasjoner, drive streike-støttearbeid osv. et stort antall plasser, vi har muligheten til å delta i landsomfattende valg. Partiet organiserer også på en del bedrifter, men i landsmålestokk har partiet lag bare i en liten del av storindustrien. Det er derfor nødvendig nå å stille spørsmålet hvordan må partiet organiseres for at det skal kunne løse sine oppgaver, hvordan ønsker vi at partiet skal se ut om noen år?

PARTIET TRENGER EN STERK ORGANISASJON AV LAG I INDUSTRIEN!

Ta ett parti som har en landsomfattende organisasjon, som har lag i de fleste av landets byer og bygder, men som ikke er organisert i industrien. Ta et annet parti som har langt færre lag, men som er bygd opp med en sterk organisasjon i storindustrien. Hvilket av dem vil være best skikket til å løse oppgavene til et kommunistparti? Grovt stilt er dette det spørsmålet vi må besvare. Ønsker vi et "folkeparti" av den første typen, eller et virkelig arbeiderparti!

For å kunne lede arbeiderklassen i en sosialistisk revolusjon trengs det en sterk organisasjon blant arbeiderne i storindustrien. De er den politisk ledende og mest framskredne delen av arbeiderklassen.

Alt i dag er det sånn at uten kamerater på bedriftene som kan legge fram våre paroler og forslag for industriarbeiderne er det umulig å få fullt gjennomslag for partiets politikk. Fordi vi er henvist til å

legge fram vårt syn "utafra" mange plasser, er det ofte vanskelig å sette partiets paroler ut i livet.

Det går ingen vei til en sosialistisk revolusjon i vårt land utenom sosialdemokratiet. Nettopp fagforeningene i storindustrien er deres viktigste bastion. En svært viktig del av arbeidet med å kle sosialdemokratene nakne for arbeiderklassen må gjøres her.

PARTIET TRENGER FLERE ARBEIDERE!

For å kunne lede kampen må partiet ha en stor andel industriarbeidere blant medlemmene. Men de trengs også for å styrke partiet som et kommunistisk arbeiderparti og hindre at partiet går opp i sammenføyningene under harde påkjenninger eller skifter farge.

Det må derfor legges stor vekt på å verve industriarbeidere til partiet. Men skal vi verve industriarbeidere, må vi først ha medlemmer på plassen. Å verve på bedriftsporten er langt vanskeligere! For å oppnå ei klassemessig styrking av partiet, er det viktigste nå å bygge ut partiet i industrien.

Skal vi på sikt styrke partiet i industrien og legge grunnlaget for å verve flere arbeidere til partiet, krever det av mange partimedlemmer, og også kamerater i Rød Ungdom og NKS at de går ut i industrien. Disse kameratene vil i dag være med å lage støpeforma for et virkelig sterkt kommunistisk arbeiderparti.

(Fra Tjen Folket. Artikkelen er noe forkortet. Red.)

GJER DHL TIL EIN KAMPORGANISASJON!

DHL - Distriktshøgskolestudentanes Landsorganisasjon - er ein utprega topp-plansorganisasjon, med eit sentralstyre i Stavanger og elles mest ikkje noko grunnplansorganisering. Alle DH-studentane er medlemmer. Arbeidsstilen har i stor mon ~~være~~ prega av dette, og folka har meir eller mindre vorte kvært av verv i statlege organ og komitear. Politisk er dei sentrale organa i DHL dominert av SVU.

Vår holdning til DHL har vore deretter - DHL er det ikkje von for, å vere DHL-delegat inneber ikkje anna enn ein feste-tur til Stavanger eit par gonger i semesteret. Resultatet har vore at DH-studentane har mangla ein organisasjon til å ivareta deira interesser, og reformistane har fått ture fram som dei har lysta.

Den siste tida har kampen mellom dei to linene i interessekampen skjerp seg. AU/NSU har kasta seg over DHL, mogleg avdi dei ser "sosialistiske perspektivar" i DH-skolane. Og sentralstyret i DHL er heilt med - på siste landsstyremøtet var kampen mot stm. 17 oppe på dagsorden. Lina deira gjekk på at vi i kampen måtte spele på dualismen i sosialdemokratiet, ved at vi absorberte dei "bra" sidene i stortingsmeldinga, og laga "positive alternativ" til dei dårlege, td. regionale råd i staden for styrer. Dessutan måtte vi ta omsyn til dagsorden på Tinget i kampen - heile meldinga ville ikkje kome opp, berre einskildsaker, og da måtte vi ha alternativa klare. Denne lina vart vist tilbake, dels avdi SVUarane ikkje var konsoliderte på denne lina, mest pga. aktiv innsats fr, vår side, og at vi kunne vise til at fleirtalet av skolane hadde avvist stortingsmeldinga. Vi fikk gjennom ein bra politisk plattform og eit handlingsprogram som i stutte trekk legg hovudvekta på lokal organisering, og som slutter fullt opp om aksjonsveka.

Vi ser på dette som ein siger for ei rett line. Men vi hadde ikkje fått ei slik line om vi berre hadde blåst av arbeidet i DHL. Det er ikkje berre reformismen som står sterkt på DH-skolane, faren er og til stede for open reaksjon. På svært mange DH-skolar dominerer dei økonomisk-administrative linene.

Viktigast no er å sikre at DHL utviklar seg til ein dugandes interessekamporganisasjon. Den beste måten å sikre dette på er ved å prioritere høgt den lokale organiseringa, ved å byggje aktive basisgrupper på kvar einskild skole.

Fleire DH-skolar har ein svært "demokratisk struktur", med høg prosent studentrepresentantar. Men å slite baken i slike organ i staden for å organisere grunnplansarbeidet, vil vere å sabotere interessekampen - desse organa skapar ein illusjon om makt, og verkar som støtte mellom deptet/administrasjonen og studentane/lærarane, om vi ikkje har ei sterk pressgruppe på grunnplanet. Om ein ikkje har kapasitet til å arbeide begge plassar, bør ein unngå å bli vald inn i slike organ.

Organisering av lokale basisgrupper er første steget i omorganisering av DHL i IK-retning. Det neste bør vere ei omlegging frå ein kollektiv organisasjon til ein medlemsorganisasjon. Ei slik omlegging kan vi grunnkje med rein empiri: Røynslene frå statskjerka, fagrørsla, NSU, LNL syner kva form for organisering som er best. Men vi bør og ta

eit ordsakifte på kva slags organisasjon vi treng. Skal organisasjonen vere eit hovud på ein laus kropp av alle DH-studentar, som i hovudsak retter arbeidet inn mot å representere desse i komitear og råd som deptet trer nedover oss, eller skal den vere ein aktivistorganisasjon kor leiande organ har som hovudoppgave å aktivisere medlemmane til kamp mot det same deptet? Vi må stille oss i spissen for å få gjennom ei rett line i denne saka.

DHL skal ha landsmøte ein gong i april, der ma. organiseringa vil kome opp. Vi må kome ut med ein skikkeleg propaganda i god tid føre val av utsendingar til landsmøtet, helst før 1.mai-arbeidet bind kreftene våre.

Fram for eit DHL-landsmøte i interessekampen sitt teikn!

"Trude", Vestlandet.

=====

Frist for innlegg til april-nummeret: 20.mars.

=====

=====

HOMOFILI-DEBATTEN

=====

Debatten om homofili har gått i 4.mai i 6-7 mnd. Vi vurderer debatten som viktig og nyttig. Den har slått fast at det er riktig av kommunister å støtte homofiles dagskamp mot undertrykking - for demokratiske rettigheter. Dette er og har vært ml-bevegelsens linje på dette spørsmålet. Såvel debatten som kommentarer vi har fått fra medlemmer, viser enhet i NKS om en slik linje.

4.mai har trykt flere innlegg som etterlyser en diskusjon om årsakene til homofili, men har ikke mottatt innlegg som tar opp spørsmålet. Årsaksdebatt, eller rettere sagt, debatt om grunnlaget for homofili (og heterofili), er en forutsetning for å kunne utarbeide en strategisk linje på spm. Vi vet at homofile kamerater jobber med å utarbeide en slik analyse. Dette er en diskusjon vi bør kunne komme tilbake til seinere.

Foreløpig mener vi debatten bør anses som avsluttet.

STØTT HOMOFILES KAMP MOT UNDERTRYKKING - FOR DEMOKRATISKE RETTIGHETER!

Red.

=====

Det er kommet et nytt nummer av

materialisten

Dagbladet har oppdaget Materialisten. De har anmeldt det som et tidsskrift som legger fram "filosofi for praksis" og som gir innblikk i "en politisk og filosofisk tradisjon som alt for lett blir avfeid, ofte på vulgære premisser, men som en bør orientere seg i - selv i dagens Norge."

For en gangs skyld gir vi Dagbladet rett. En "bør orientere seg" i marxismen-leninismen, og Materialisten er nyttig hjelp i det. Det har Dagbladet oppdaget.

Men har alle medlemmene oppdaget det? Og har våre nærmeste sympatisører oppdaget det? Og hva med vanlige progressive folk på venstresida, som kanskje tror at en finner marxisme i Vardøger eller Kontrast, har de oppdaget det?

Tida er inne for å gjøre et framstøt for å spre Materialisten bredt på venstresida. Nå er det et godt grunnlag for det. Materialisten sendte i februar ut sitt 6. nummer (det heter Materialisten 4), som omhandler språkspørsmålet i Norge, og viderefører dialektikk-diskusjonen fra forrige nummer. Det inneholder blant annet en viktig teoretisk artikkel av Stalin, dessuten et helt grunnleggende bidrag til analysen av målspørsmålet i Norge, og en artikkel som diskuterer natur-dialektikk-spørsmålet med utgangspunkt i moderne fysikk! Dette nr. utmerker seg med leselige artikler (ikke noe klumpete språk) og - for første gang! - en skikkelig lay-out.

Dermed har vi 6 nummer av Materialisten å presentere for medlemmer, sympatisører og venstre-orienterte. Bredt stoffvalg - og artikler skrevet med utgangspunkt i marxismen-leninismen. Masse folk vil ha interesse av disse artiklene.

Og de kan brukes! Tenk over hvilken situasjon vi er i. SV vil danne et parti. Særlig på høyere læresteder fins det SV-ere som lanserer det som et "revolusjonært marxistisk parti". Vi trenger skoling, for å vise for massene at disse "revolusjonære marxistene" er falske marxister, men ekte sosialdemokrater. Videre. KUL biter seg fast på flere høyere læresteder. De står for en svart og reaksjonær politikk, presentert som ekstra revolusjonær "marxisme". I Materialisten finner du stoff for å pulverisere ideene deres.

**KJØP OG LES MATERIALISTEN - PROPAGANDER BLANT FOLK AT DE
BØR LESE MATERIALISTEN!**

PS: Vær merksam på Materialistens abonnementskampanje, som kommer straks!

■ Full støtte til det palestinske folkets nasjonale frigjøringskamp på deres egne vilkår.

Fritt Palestina

Palestinakomiteens 4. landsmøte i des. slo fast at den viktigste oppgava nå var å styrke propagandaen - særlig FRITT PALESTINA. Vi kommunister veit at ytringsfriheten under kapitalismen er et spørsmål om penger. Derfor er et solid antall abonnenter - altså en trygg økonomi - forutsetninga for å kunne styrke FP. En landsomfattende abonnementskampanje er nå satt i gang, målsettinga er på 600 ab. Til å gjennomføre dette, må vi ha støtte fra alle kommunister, ved at de abonnerer sjøl, og ved at de samler abonnenter blant venner osv.

Vi har imidlertid erfart at det eksisterer en viss motvilje mot å abonnere blant en del kamerater innafor ml-bevegelsen - noen lar seg "overtale", andre sier nei! Hvorfor? Jeg vil ta for meg de vanligste argumentene vi har møtt, og jeg vil prøve å vise at samtlige er uttrykk for en småborgerlig holdning og røper manglende forståelse for palestinerne kamp:

1) "HAR IKKE RÅD". Dette er i de aller fleste tilfeller tull. Det koster 15 kr. pr. år å abonnere på FP. Det betyr 4 øre dagen eller 1 kr. og 12 øre pr. mnd. i støtte til det palestinske folket! To halvlitere med øl koster i dag mer enn ett års abonnement på FP. Å hevde at en ikke har råd, avslører en småborgerlig holdning til penger, hvor støtten til palestinerne ikke engang kommer med på prioriteringslista! Dessuten må vi kommunister være de første til å innse at sjølbearbeidingsprinsippet også må gjelde for en avis som FP, eller skal Palkom. søke Flyktningerådet eller NORAD om økonomisk hjelp og etterhvert gå over til å bli en humanistisk organisasjon?

2) "ABONNERER PÅ SÅ MYE, FÅR IKKE LEST DET LIKEVEL". Hvis det går på at en ikke har tid, er dette ikke holdbart. Alle har tid til å lese 4-5 nr. på 12-16 sider på et helt år! Det er vel heller et spørsmål om prioritering. Jeg vil hevde at både argument 1 og 2 dekker over at kameraten vurderer palestinerne kamp som uvesentlig for klasseskampen og kampen for sosialismen. Dette er etter min mening, et feilaktig syn.

Argument 2 kan også være uttrykk for en viss sjølgodhet, at en synes en "veit nok". Almenne kunnskaper er ikke nok for å kunne argumentere skikkelig i en diskusjon. Situasjonen forandrer seg hele tida, kon-

kret kunnskap er stadig nødvendig, og riktige analyser og opplysninger får du bare i FP, ikke i Dagbladet!

3) "VIL IKKE ABONNERE PÅ FLERE TING PGA. SIKKERHETEN". Når en abonnerer på en kommunistisk avis utgitt av et parti som har på programmet å knuse det borgerlige statsapparatet, kan en da ikke abonnere på en avis utgitt av en anti-imperialistisk front?

Konsekvensen av alle tre argumenter blir støtte i ord, ikke i handling. Palkom's oppgave er å mobilisere folk til aktiv støtte for palestinerne. En handfull pakom-aktivister kan ikke oppfylle de krav palestinerne kamp stiller til oss her i Norge. Skal vi noen gang skape en brei anti-imperialistisk palestina-bevegelse i Norge, må hele venstresida engasjeres i det, og her skal kommunister gå i spissen! Da må vi først ha forståelse for at kampen er viktig og en del av vår egen. Jeg oppfordrer laga til å diskutere palestinerne og proletarisk internasjonalisme, til å ta grundig opp spørsmålet om abonnement. Send bare inn navn og adr. og betal ved første nr. Skriv etter vervingslister.

STØTT PALESTINAKOMITEEN POLITISK, ORGANISATORISK OG ØKONOMISK!

Adresse: Palestinakomiteen i Norge

Boks 107 Blindern

Oslo 3.

PS: Hvordan står det til med anti-imperialismen på våre stands? Burde ikke Fritt Palestina ha en naturlig plass her. Vær med og styrk løssalget, send inn bestilling!

Palkomaktivist.

=====

Pga. begrenset plass i avisa har redaksjonen tillatt seg å forkorte innlegget fra "Palkomaktivist".

Red.

=====

HVA SKAL VI GJØRE MED KVINNEKAMPEN?

Dette spørsmålet ble stilt i en artikkel i forrige nummer av avisa. Redaksjonen har sendt spørsmålet videre til Kvinne-utvalget, som lover å svare. Pga. liten tid fikk de ikke svaret ferdig til dette nummeret. Men til april-nummeret lover de helt sikkert å ha ferdig en grundig artikkel om kvinnekampen.

Red.

Oktober

KAMERATER!

Hvordan skjøtter vi vårt kollektive ansvar med å spre propagandaen vår? Jeg tenker ikke først og fremst på aviser og blader, men på HEFTENE og BØKENE fra forlaget vårt. Forlaget OKTOBER er "ungt og ekspansivt", og fremfor alt kommunistisk. Og det utgir mye bra som bør spres til flest mulig! Hvordan trur vi medlemmene i NKS kan hjelpe til med dette? Bl.a. ved å hjelpe til med annonsering. Gjennom skoleaviser og studentaviser av alle tenkelige slag. OVER HELE LANDET.

Kontakt Oktober - skriftlig eller muntlig, så kan vi diskutere pris, format, hvilke bøker/hefter som egner seg osv.

Kommunistisk hilsen
Forlaget OKTOBER

INNHOLD :

LEDER:

FRAM TIL VALKAMP!

SIDE: 2

1. MAI:

"

STUDENTPAROLER 1.MAI

"

4

IMPERIALISME-PAROLEN I

"

6

IMPERIALISME-PAROLEN II

"

6

KOMMUNEVALGSVEDTAKET/DEMOKRATISK SENTRALISME

"

8

VAR VEDTAKET RETT?

"

8

FRAM FOR DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN!

"

9

SKAL VI TILLEMPE DEN ELLER "LEMPE PÅ" DEN?

"

11

PROLETARISERINGSKAMPANJEN

"

13

AKP- FAGLIG FALITT?

"

14

HVORFOR PROLETARISERING

"

14

PROLETARISERING AV KVINNER

"

15

BYGG UT PARTIET I INDUSTRIEN!

"

16

GJER DHL TIL EIN KAMPORGANISASJON!

"

18

HOMOFILIDEBATTEN - AVSLUTTET

"

19

DET ER KOMMET ET NYTT NR. AV MATERIALISTEN

"

20

FRITT PALESTINA

"

21

OKTOBER

"

23